

Vlastimil Třešňák

THE VOLE – HRABOŠ HRDINA

(z cyklu Konopných pohádek)



Upozornění

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele.

Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Galén

Na Bělidle 34, 150 00 Praha 5

www.galen.cz

© Galén, 2012

Vlastimil Třešňák

**THE VOLE -
HRABOŠ HRDINA**

(z cyklu Konopných pohádek)

GALÉN

Všechna práva vyhrazena.

Tato publikace ani žádná její část nesmí být reprodukována,
uchovávána v rešeršním systému nebo přenášena jakýmkoli způsobem
(včetně mechanického, elektronického, fotografického či jiného záznamu)
bez písemného souhlasu nakladatelství.

© Vlastimil Třešňák, 2011

© Galén, 2011

Cover illustration © Vlastimil Třešňák, 2011

Photos © Vlastimil Třešňák, archiv, 2011

ISBN 978-80-7262-863-6 (PDF)

ISBN 978-80-7262-864-3 (PDF pro čtečky)

Siru Robertu Badenovi-Powellovi

Blbečci,

víte vy, že když se na sudý rok narodí malý hraboš, rodiče mu většinou dají křestní jméno na R?

To už je taková hraboší tradice.

Pojmenují ho například Ricardo, Rupert nebo hrabě Rudiger.

Příjmení pak malý hraboš zdědí po místě, kde se narodil.

Po rajónu, kde v době jeho narození stádo hrabošů sídlí, kde hrabe...



Luboš

Jenže rodiče našeho hrdiny ráčkují, a na R v křestním jméně pro syna si netroufli. Rozhodli se pro písmeno L.



U Lubošů v noře

A v den, kdy se jim synek v noře narodil, hrabali zrovna v Hlubočepích.

Takže synáček dostal do kolébky jméno – Luboš z Hlubočep.

Udatný hraboš Luboš z Hlubočep...

Díl první



UDATNÝ HRABOŠ LUBOŠ

A to vám bylo mezi jeho vrstevníky posměváčků! Prý hraboš – Luboš!

„Cha, cha!“ až se za žebra popadali. „Hraboš – Luboš!“

Nejvíc se Lubošovi posmívali kamarádi Ricardo, Rupert a hrabě Rudiger. Ale na Lubošovo příjmení si ti tři netroufli, svrabi. Všichni totiž byli, stejně jako Luboš – z Hlubočep. Pouze hrabě Rudiger byl von Hlubotschep. Ale Lubošovu křestnímu jménu, tomu se vychechtat nemohli. „Hraboš – Luboš!“ smáli se rýmovaně, prdlové. „Che, che!“

A mladí hraboši se chechtají vysokým hlasem. Jejich chechot bývá slyšet i na Zlíchově. A při dobré slyšitelnosti až na Smíchově u Anděla...

*** * ***

A právě u Anděla rozbil ten hraboší smích v kadeřnictví broušené zrcadlo, flakón kolínského parfému č. 4711 a bezpečnostní sklo okna vedlejší pizzerie.

„Ať Moaí čuměj!“ křičel tehdy na celý Anděl jistý Mešuge Bob Dylina.

„Šlendrián!“ shrnul to pak náhodný kolemjdoucí, mladý boháček Plandák, věčný remcal. „Šlendrián!“

V novinách sice tu spoušť paparác E. E. Kisch svedl na „kulový blesk“, ale my pravdu známe. Byl to hraboší smích...

*** * ***

Jediná, kdo se Lubošovi neposmívala, byla hraboška Božena z Pastoušky, Lubošova vrstevnice a kamarádka.

„Kromě Boženky se mi všichni chechtají.“ Luboš měl občas už až na krajíčku.
„Furt jen hraboš – Luboš. A to jsem navíc z Hlubočepů!“
„Nic si z těch Hlubočep nedělej, synku,“ chlácholila synka matička Běta.
„Každý se holt nemůže narodit v Karlíně!“ to Lubošovi dodal fotříček František.
„Avšak i Hlubočepy mají své přirrozené kouzlo a genia loci.“
Lubošův tatík teď sice zaráčkoval, ale v dětství býval slavný zpěvák...

Kapitola II

LUBOŠOVI RODIČE

Lubošův tatíček a matička Běta se poznali v mládí ve sportovním oddíle Čechie Karlín. Oba tehdy, pod vedením pivotmana Mickey Klause, propadli smíšenému basketbalu, ale moc jim nešel.



Fotříček



Matička Běta
a pivotman

Jeich utkání končila většinou nulou.

„Co si počnem?“ ptávala se Běta Luboš. „Co si počnem?“

Oba tedy zkusili českou házenou, ovšem se stejným výsledkem.

„Přihraj!“ ráčkoval fotříček na matičku, ale marně.

Zkusili i jiné míčové hry, než skončili ve skladišti merun, kde počali...

I malý Luboš si trochu šlapal na jazyk.

Inu, geny a DNA.

„Che, che!“ smáli se mu...”



Míčová hra



Sklad merun

Kapitola III

NĚCO MÁLO O LUBOŠOVI

Ale své poslání na tomto světě pojal malý Luboš vážně.

Chtěl to v životě někam dohrabat...

Kromě klasického přírodního hrabu se na podzim Luboš dával najímat jako brigádník pro hrabání listí. V zimě pak, při kalamitě, pomáhal velkým hrablem uklízet z komunikací žluklý sníh a břechku.

„Sajrajt!“ – a prvního ledna hrabal na Václavském náměstí odpadky a zábavnou pyrotechniku po včerejší pitomé veselici.



Luboš před antikvariátem

„Fuj...!“ – jako brigádník uklízel z Letenské pláně šunt po blbých fotbalových fanoušcích a blbých volebních politikách.

Zrovna tak jste ho mohli v ulicích potkat druhého května po prvomájové veselici.

„...tajxl!“ – to Luboš po komunistech a nacistech vymetal sajrajt, zbytky buřtů a kelímky od piva.

A když nebyla žádná práce na obzoru, hrabal se Luboš aspoň v antikvariátu...

*** * ***

„Ani kuře zadarmo nehraje!“ byl však Lubošův slogan.

Za honoráře, které Luboš za hrabání dostal, si nekoupil (jako jeho někteří vrstevníci) značkové oblečení Kenvelo nebo iPod.

Ne, Luboš si v antikvariátu Tichá klika pořizoval naučné knihy.

Zpaměti uměl recitovat pasáže z knih Karoliny Světlé, Tigrida, Havla, Cimrmana, Kohouta, Koláře, Foglara, Badena-Powella a podobných Hrabalů.

Měl jich plnou knihovnu.

Ale jeho vůbec první antikvární brožurka byla *The History of Vole's Hrabing*.

Druhá pak *Základy angličtiny pro hraboše...*

LUBOŠOVA VÍTĚZNÁ PRÁCE

Mimo to, že byl Luboš vášnivý čtenář, také rád ve škole psal slohové práce. V soutěži spisovatelů Magnesia Literatura, v disciplíně „Portrét známé osobnosti“, vyhrál Luboš dokonce bronz – velké balení sycené minerálky Mattoni.

Podívejme se na jeho vítěznou slohovou práci...



Luboš při práci

**SIR ROBERT BADEN-POWELL,
ZAKLADATEL SVĚTOVÉHO SKAUTISMU
(napsal Luboš z Hlubočep, žák 2. B)**

**V kanceláři organizace WOSM
(Word Organization of the Scout Movement)**

Jako každoročně se i letos Sir Robert Baden-Powell rozhodl podniknout tajnou inspekční cestu po trempsčkých osadách. Dvojníka tentokrát odmítl, chtěl se na inspekci vydat sám.

Po poradě s Mgr. Srstkou Kubišovou, vrátným Vojtou Fričem a asistentem Antonínem Benjaminem Svojsíkem si chtěl posvětit hlavně na to, zda trempové a skauti dodržují lidská práva zvířat.

Cesta do cílové stanice

Cesta uběhla rychle. Baden-Powell vystoupil na ospalém nádraží v jakýchsi Čičovicích. Podlezl spící, stažené šraňky a dal se k obzoru, kde hnípal mělký rybníček.

„Kupředu!“ Sir Baden zavrhl turistické značky a vydal se vzhůru k cíli po čichu.

Vedl ho instinkt a GPS. Po hodině stoupání došel oklikou na nádraží v Čičovicích.

Podruhé se vydal raději do údolí, k lesu...

U prvé borovice si Baden-Powell dopnul batldres a ohrnul límec. Třírohého stetsona narazil hlouběji do očí a do lesa nebojácně vkročil. Bylo chladné nedělní a sychravé ráno, lezavě mžilo. I Siru Badenovi do duše padl chlad. Lesem hučelo to vlčí volání, za lesem pak čísi ranní křik.

„Den pro namátkovou kontrolu jako stvořený,“ pomyslel si Powell...

Za lesem, nad osadou Ascalón, si Robert podal z torny triedr a zaostřil.

„Ach!“ křikl pak překvapeně, nevěřil vlastním ččkám.

Bylo vidět, že věřejší turnaj ve stolním ping-pongu se na Ascalónu protáhl až do ranních hodin. Baden-Powell i na dálku cítil, že osada celou noc hýřila divokou náladou. A tak nebylo divu, že nyní, v kalné deštivé ráno, trempové ochabli a zasociálněli.

Sir Robert neváhal a přeastřil na nekonečno...

Ptačí flobertky a vzduchovky chladly opřené o prázdný pivní sud. Táborák zvolna zhasínal, osada se chystala spát. Někteří trempové a trempky již ochrápávali růžové karimatky. Po osadě se rovněž volně mrouskaly zdivočelé kočky a kocouři. Ochrannou tinkturu Frontline nepoužívali. O bezpečném sexu tedy nemohla být ani řeč.



Emanuel Prkno (civilní foto)

„To až řeknu Srstce!“ sykl si Sir Baden tlumeně pod knírkem...

U vyhaslého ohniště bělaly vepřové kosti snědených zvířat. „Ovar!“ pomyslel si Baden-Powell a nebyl daleko od pravdy. Osadní psi, v čele s Bílým tesákem, teď hladově vylízávali aluminium gulášového kotlíku.

Kočíci přeáci se jim pletli pod nohy.

„Jedeš, hajzle!“ nakopl Tesák čtyřprocentního kocoura Mikeše do slabiny. Třínohý Mikeš se odplazil do osadní garáže; stejně mu už chyběl ocas. Hned jak Mikeš v garáži

schlípl, lehl si Bílý tesák ke skácenému totemu. Trávil a vydrbával si z plsti a uší psí blechy.

Poslední lahvové pivo smutně chladlo v Hadí řece mezi leklými okouny.

Do lesklé zátky pivní lahve marně klovali vyhublí divocí kormoráni.

„Neradostný pohled,“ shrnul to Sir Robert a pokýval smutně hlavou.

Za pravdu mu dala i zmoklá zplihlá vlajka na osadním stožáru.

Pětistrunná kytara dávno dozněla, chybělo jí Gé...

„Sakra, hexnšus!“ Staříčkový šerif Emanuel Prkno naposledy ruku po láhvi líně vztáh a vzpomínal na mládí. „Zlatý spalničky!“ Své těžké pistole pověsil na stožár, odepnul si khaki šle a povolil kožený opasek. Jeho šedivá hlava ho bolela a třeštila.

„Chtělo by to Brufen!“ Eman nakopl Bílého tesáka do žeber a uvelebil se k totemu místo něj.

„Já už jdu spát!“ říhl pak v ranním rozbřesku a naposledy zavětril.

„Neradostný pohled.“ Sir Baden-Powell si dodal odvahy, seběhl kopec a do osady nebojácně vešel...

V osadě

„Good morning!“ pozdravil zhurta a vytáhl červenou tužku a zápisník. „Jdu provést namátkovou inspekci!“

„Co chceš, paďoure?“ Rozespálí trempové Sira Roberta zprvu nepoznali, až pak. „Je to von? Je mi povědomej!“

„Jsem Sir Robert Baden-Powell, zakladatel světového skautismu!“ představil se Sir. „Good morning!“

„Ježišmarjá, je to von! Dvojník tu byl loni!“ zvolal šerif Eman Prkno rozespale, vstal a opět si kšandy oblékl. „Ahoj, Roberte!“

„Jdu provést namátkovou inspekci!“ zopakoval Baden-Powell. „Připravte si ke kontrole cancáky a potvrzení o očkování!“

„Boha, tajná inspekce!“ V osadě rázem začal nepřehledný mumraj a shon. „Kontrola, namátkovej fileunk!“

„No, těbůh!“ křížovali se trempíci. „No, good morning!“

„Jseš vočkovanej?“ ptali se jeden druhého. „Jseš vočkovanej, padre?“

„Nejsem!“ vrtěl hlavou Bud Spencer – Jandečka. „A mám propadlej techničák!“

„To bude na WOSMiče zas keců!“ chytal se za hlavu šerif Prkno.

„Snad to spraví nějaký všimné?“ mysleli nejzkušenější padrové.

A ti nejtlustší trempové narychlo schovávali nakousnuté medonaldy a hamburgery a z lednic vytahovali špekáčky a buřty.

Sedm nejstatečnějších Ascalóňanů zvedlo totem a zapřelo ho satelitní anténou.

„Na to se teď vyserte!“ křičel na ně šerif. „Radši zameřte!“

„Jasně, šerife!“ jak zmatení mravenečci pobíhali trempové po Ascalónu sem tam. „Jasně!“

„Dejte Robertovi nějakou židli!“ poručil Prkno, ale nikdo ho neposlouchal.

„Musíme uklidit!“ z chatek a bungalovů trempové narychlo vyváželi křovinořezy a vertikulátory a hledali zásuvku. „Šůrujem!“

Jiní kvapem vypínali své mobilní telefony a uklízeli tranzistorové televizory.

Trempky si svlékly silonové teplákové soupravy a oblékaly správné maskáčové khaki kombinézy.

„Pořádek musí bejt! Bacha na zvířata!“ křičel šerif Prkno jednotlivé rozkazy. „Jak to, že jste nebyli na tetanovce, holoto?“

„Já byl na Bulovce, na vzteklině!“ John Wayne – Navrátil narychlo naepal čerstvě vrhlá kořata do jutového pytle a odběhl s nimi ke Kocábě.

„Já byl v Ikemu!“ přidal se k němu Clint Eastwood – Jeřábek a zavřel kozu Lízu k manželce do celtového stanu, do áčka.

Starší trempové se na Badena-Powella podlézavě usmívali a přehnaně pečlivě vyklepávali své spací karimatky.

„Nemám z vás radost,“ Sir Baden si sedl do skládací rybářské židličky, hlavu zoufale v dlaních, nervózně pozoroval pobíhající trempy. „Poženu to vejš!“

„Suvenýr, Sire?“ trempky v maskáčových krojích darovaly Badenovi-Powellovi červený puntíkový šátek sepnutý krabičkou od zápalek, ale nebylo to nic platné.

Sir Robert Baden-Powell, zakladatel světového skautismu, z nich neměl radost...

„A nemáte hlad, Sire?“ nadbíhali Ascalóňané světovému zakladateli. „Nechcete buřta? Pivíčko, rumíček, vodku?“

„Well,“ pokrčil Powell rameny a přičísl si knírek, po cestě mu skutečně vyhládlo. „Rád si na ohni opeku například sojový Wurst.“

„Sakra, oheň!“ sykl vztekle Sergio Leone – Kučera, vyhaslý oheň již nanovo rozdělat nešlo, PE-PO došlo. „PE-PO došlo!“

„Mám lihový primus!“ vzpomněla si naštěstí Calamity Jane – Obermaierová, osadní pokladní. „Ale nemám líc!“

„Však vodka také hoří!“ připomněl jí Sir Robert svou vyprodanou knihu Scouting for boys a pokusil se usmát. „Brzy vyjde dotisk...!“

„Helejte, Roberte, pěkněj macek!“ špekový buřt na klacek Siru Badenovi napíchl sám šerif Eman Prkno. „Špekovej!“

„Dáte si hořčici kremžskou, nebo plnotučnou?“ ptala se Roberta devótně Nšo-či – Vondráčková, osadní banjistka. „Či snad lyonskou?“

„Dal bych si kečup,“ požádal Sir Powell, zvyklý na anglickou kuchyň. „Něco teplého do žaludku mi přijde vhod.“

„A co hlava, Bobe?“ mrkl na Badena-Powella šerif Eman a omotal si bolavou hlavu mokrým kapesníkem. „Ehm, měli jsme tu takové malé ping-pongové jamboree...“

„A kdo vyhrál?“ optal se ho Baden-Powell ironicky.

„Nechcete taky Brufen?“ zkusil to zamluvit šerif Prkno. „Nebo Ibalgin?“

„Už nechci nic, jsem na inspekcii!“ a Sir Robert Baden-Powell naslinil svou obávanou červenou tužku a otevřel poznámkový zápisník. „Je na vás věru hezký pohled! Poženu to vejš!“

„Snad nebude tak zle, Bertiku?“ šmajchloval ho Prkno a Powellovi podal dar z nejcennějších – svou stříbrnou šerifskou hvězdu. „Helejte!“

„Jau!“ píchnul se Baden-Powell o zavírací špendlík šerifské hvězdy do palce pravé ruky a zasakroval. „Sakra!“

„Sorry, Bobe!“ omlouval se Prkno, ale na malér bylo zaděláno...

Sir Baden si z torny podal jódovou tinkturu s kapátkem a ránu na palci ošetřil.

„Dahmed!“ Poté, co Powellovi divoký kormorán posral epolet pravé výložky batldresu, bylo opravdu zle. „Dahmed, epolet!“

„Je zle, kamarádi! Musíme ty svině už konečně vystřílet!“ zašeptal Eman Prkno osadě a dekoval se.

Tremповé v mžiku naskákali do svých bazarových džípů, zařadili a od Kocáby vzali roha. Do udupané trávy před totemem se sneslo pírkó posledního prchajícího divokého kormorána. Sir Robert osaměl...

Sir Robert Baden-Powell osaměl

Sir Robert Baden-Powell, zakladatel světového skautismu, osaměl. Mlčel, jen zápisník se mu pomalu plnil červenými poznámkami.

Robert přemýšlel o lidských právech zvířat a cumlal si bodné zranění na prstu.

Palec se mu našťestí již hojil.

Sice mírně krvácel, ale už strupatěl.

Přesto byl Sir Baden-Powell sám a smuten...

Co to?

„Ach!“ kníкло vtom cosi v sajrajtu u Sirových nohou. „Ach, ach!“

„Co to?“ jakési Boží stvoření plačtivě naříkalo v bahně louky, rozježděné pneumatikami trempských džípů. Sir Baden-Powell se tím směrem podíval pozorněji.

„Bože!“ v bahně u příjezdové cesty, v otisku pneumatiky Barum 275 XE, leželo malé mrtvé placaté zvíře, přejetý brouček.

Nějaký nepozorný řidič, pirát silnic, to nebožátko při úprku z Ascalónu srazil a z místa nehody ujel. A u stydnoucího zohaveného těla klečelo broučí mládě, nebohý čerstvý sirotek. Naříkal, plakal jako pozůstalí v básních Karla J. Erbena nebo Jana F. Karafiáta.

Plačící brouček měl vážně odřené kolínko a v tváři nejeden šrám.

„Pojď ke mně, maličký,“ natáhl Sir Baden ke stvoření ruku a uplakané nebožátko mu bojácně skočilo do dlaně. „Snad nebude tak zle?“

„Ach, pane!“ mláděátko si otřelo slzičky a popotáhlo. „Jsem v koncích!“

„Neboj, pomůžu ti!“ Sir Baden si podal lahvičku s jódem a skleněnou pipetu, kapátko s gumovým čepečkem. „Jsem Sir Robert Baden-Powell, zakladatel světového skautismu, víš?“

„Ano, prosím,“ odpovědělo holátko způsobně.

Zakladatel nebožátku vydezinfikoval kolínko i šrámy a pohládl ho po tváři.

„Kdopak jsi, maličký?“ usmál se pak.

„Jsem psí blecha, na lidi nejdu,“ řekla bleška způsobně, jako by to měla naučené od rodičů.

„Blecha? Hm...“ a Sir Baden-Powell zapnul svůj mobilní telefon a vytočil tajné číslo kolegyně Mgr. Srstky Kubišové. „Haló?“

„Jsem psí, na lidi nejdu,“ řekl malý nešťastník znovu...

„Srstko, haló? Tady Sir Robert, volám ti z Kocáby, z inspekční cesty,“ představil se Baden do telefonu a magistře Kubišové popsal vzniklou situaci: „Je vážně zraněná, co s ní mám dělat, Srsti?“

„Nakrm ji a ošetři, mršku. Ale opatrně, Bobiku!“ varovala ho do telefonu Mgr. Kubišová. „Ať si nezvykne na lidi, aby se mohla později vrátit do volné přírody.“

„Ona na lidi nejde,“ přerušil ji B.-P a poslouchal dál.

„Stejně buď opatrný!“ stála na svém Srstka, a než zavěsila, dodala: „Já teď jedu na rok do Hollywoodu. Končím, mír ať dál zůstává!“

„Hm... Jistě máš hlad, maličká?“ obrátil se pak Baden-Powell zpátky na blešku a naplnil kapátko.

„Ano, mám hlad,“ kývla bleška vychovaně a naprázdno polkla.

„Tu máš!“ Sir Baden nabral kapátkem trošku z hojící se rány na palci a osiřelé nebožátko dosyta nakrmil. „Papej, jen papej.“

„Á!“ malá bleška lačně pila, přikusovala stroupek, odkrkla si a poprvé se na Roberta usmála. „Je to velmi dobré!“

„Jakpak se jmenuješ, drobečku?“ vyzvídá Baden-Powell mezi sousty.

„Jmenuji se...,“ polkla bleška, „jmenuji se Flóhe.“

„Flóhe?“ usmál se teď Baden-Powell a vzdychl. „Krásné jméno!“

„Ano,“ líbilo se i mršce. „Mám ho po mamince.“

„To byla tvoje maminka?“ ukázal Baden na přejetou hniující mrtvolku zabořenou v bahně Ascalónu.

„Ano,“ zesmutněla Flóhe nanovo. „Má matička.“

„Neboj, pohrbíme ji, jak se patří!“ slíbil Sir Powell blešce a vyzvídal dále. „A máš ještě nějaké příbuzné, Flóhe?“

„Mám ještě tetu fileku, Lojzku,“ natáhla Flóhe už zase moldánek. „Ale ta sedí v Rumunsku, za kuplířství.“

„Chudinka teta,“ pohladil Baden-Powell blešku po hlavičce. „Ale ty se neboj! Uzdravíš se, vrátíš se zpět do přírody, založíš rodinu a budeš šťastná!“

„Jak si přejete,“ uklonila se Flóhe a papala dál...

Sir Baden-Powell si tajně otřel slzu a smutně se odmlčel.

Kojil malou Flóhe a přemýšlel o slovech Mgr. Kubišové.

„Až se Srstka napřesrok z Hollywoodu vrátí, bude mít jistě radost,“ pomyslel si...

Po roce v kanceláři organizace WOSM

A opravdu!

2. září, na první školní den, přivedla Flóhe ukázat svá malá osmerčata do kanceláře organizace WOSM.

„Flóhe!“ jásal Sir Baden-Powell. „Flóhe, má malá mrško!“

„Zapsala jsem drobotinu do školky!“ pozdravila Flóhe a všem převyprávěla své kurikulum...

„Ne, začátky nebyly snadné!“ vzdychla Flóhe. „Nejprve jsem jezdila po USA, jako křoví doprovodné kapely KTO, pod uměleckým jménem Olga. Když mne Slavíci z Madridu omrzeli, potloukala jsem se nazdařbůh po Bělorusku a Ukrajině. Odtamtud jsem odjela s bleším cir-

kusem Solidarność do Polska, kde jsem v Gdaňsku potkala životní lásku – blecha Wałęsu.

A právě v Gdaňsku jsem pak počala své malé hnidy.“

„Woagh!“ neměl z dětí radost jen Sir Baden-Powell a Mgr. Kubišová.

Radostí se ošíval i A. B. Svojsík a vrátný Vojta Frič.

Konec

Tolik Lubošova loňská slohová práce...

Kapitola V

ZPĚT DO SOUČASNOSTI

Stráň nad Hlubočepy byla stádem našich hrabošů skrz naskrz prošpikována, prohrabána. Už vlastně nebylo v Hlubočepích v čem hrabat.

„Myslím, že se brzo postěhujeme o stráň dál, severněji,“ myslel Lubošův fotříček, když se v pondělí navečer vrátil do rodinné nory. „Dnes jsme hrabali jen půl dne, půl šichty. Narazili jsme na zděnou městskou kloaku, není už vlastně v čem hrabat. Hlubočepy jsou jako ementál.“

„A počasí se mi taky nějak nelíbí!“ vykoukla matička naposled z díry a podala si noční špunt. „Stahují se na noc tmavé ty, no, ty...“